

[Stats- og udenrigsministeren.]

slutning fra samtlige demokratiske partier i det høje ting, fremhævede vi navnlig Den nordatlantiske Traktats defensiva karakter og understregede, at ingen af de militære foranstaltninger, der siden vor indtræden i NATO er blevet eller vil blive iværksat på dansk territorium, har noget som helst med angrebsforberedelser at gøre.

Decemberbrevet er ligeledes et led i en bredt anlagt diplomatisk aktion, denne gang med Atlantrådsmødet som den egentlige foranledning. Tilsvarende breve er udsendt til en endnu større kreds end første gang, nemlig til alle FNs medlemslande samt til Schweiz. Medens martsbrevet til os i højere grad var affattet med specielt henblik på danske forhold, er decemberbrevet af mere generel karakter og retter sig kun på enkelte punkter direkte til Danmark. I det store og hele følger det den samme linje som brevene til de andre lande. Det er holdt i samme tone, og det beskæftiger sig med de samme spørgsmål. Det indeholder dels en række udtalelser vendt mod NATO, som beskyldes for at træffe krigsforberedelser, dels en række sovjetiske forslag hovedsagelig om nedrustningsspørgsmål. Endvidere går det ind på spørgsmålet om fremmede baser i Danmark samt spørgsmål i forbindelse med Østersøen.

Omtalen af basespørgsmålet er holdt i mere moderate vendinger end i martsbrevet, og det udtales, at den danske regerings udtalelser om atomvåben og om, at dansk territorium ikke vil blive benyttet til angreb, vurderes positivt. Samtidig advares dog mod de farlige følger, det kunne få, hvis vi modtager amerikanske raketvåben.

Også det sidste brev, som jeg modtog den 10. januar, er et led i en omfattende diplomatisk aktion. Det følger i det store og hele den samme linje, som brevene til de øvrige modtagere, som denne gang består af de andre NATO-lande og en række lande uden for de to store magtgrupper. Denne nye serie breve har først og fremmest til formål at søge støtte for tanken om afholdelsen af et møde på regeringschefspan, og i brevene opregnes en række forslag, som Sovjetunionen kunne ønske drøftet på et sådant møde. Disse forslag omfatter forskellige af de nedrustningsforslag, der tidligere har været fremsat fra sovjetisk side,

således bl. a. indstilling af forsøg med og forbud mod anvendelse af atom- og brintvåben og desuden indgåelse af en ikke-angrebspagt mellem NATO- og Warszawa-pagtlandene, udvidelse af de internationale handelsforbindelser, standsning af krigspropagandaen og tilvejebringelse af afspænding i det mellemste østen. Man kunne også — hedder det i brevet — drøfte andre konstruktive forslag, som ville fremme standsningen af den kolde krig, og man kunne enes om fremgangsmåden ved behandlingen af de stridsspørgsmål, hvis afgørelse for øjeblikket støder på vanskeligheder.

Mødet foreslås afholdt i Genève i løbet af de nærmeste 2-3 måneder. Det skulle omfatte alle stater inden for NATO og inden for Warszawa-pagten, men Sovjetunionen ville ikke rejse indvendinger mod en snævrere kreds af deltagere. Det ville efter sovjetisk opfattelse desuden være formålstjenligt, at stater, som ikke er medlem af nogen af de to grupperinger, f. eks. Indien, Afghanistan, Jugoslavien, Sverige og Østrig, deltager i konferencen. Dog kunne man fra sovjetisk side også tænke sig en situation, hvor 2-3 lande fra hver af de nævnte grupperinger deltager i forhandlingerne i hvert fald på første etape eller endog blot et enkelt land fra hver side, hvis der nås enighed herom.

Hvad angår målsætningen i almindelighed for et sådant møde på højeste plan, henviser ministerpræsident Bulganin først til den beslutning, der blev vedtaget på FNs 12. plenarforsamling, og hvorved FN-staterne enstemmigt anerkendte, at forholdet mellem dem, uanset deres forskelligheder, bør baseres på principperne gensidig respekt, ikke-angreb, gensidig respekt for suveræniteten, ligestilling og territorial ukrænkelighed og ikke-indblanding i hinandens indre anliggender. Han betoner stærkt ønsket om afskaffelsen af den kolde krig og om opnåelse af afspænding gennem forhandling, og han hævder, at folkenes stræben efter fred i dag er så stærk, at statsmænd og politikere må tage hensyn dertil.

I alt dette har ministerpræsident Bulganin naturligvis ret — i almindelighed sagt. Det er uimodsigeligt, at intet folk på jorden ønsker krig. Alle folk vil fred; menneskeheden sukker efter at blive befriet for den